

De wetenschappelijke bewerking van de gegevens, die de ziekteverzekering oplevert, door de voornamelijk deskundigen verricht, heeft vooral tijdens den oorlog belangrijke uitkomsten opgeleverd. Voor dezen arbeid wordt 1 stuiver per verzekerde besteed.

Het spreekt vanzelf, dat men van de uitwerking van de verzekering op de algemeene gezondheid nog niets kan zeggen. De geneeskundige statistiek is een grootte ergernis voor de practizeerende artsen. Het in de beginne ingevoerde stelsel (naamloze lijsten met diagnose en het aantal consultaties gedurende het jaar) heeft niets opgeleverd. Het nieuwe stelsel bestaat uit een volledige doorlopende gezondheidsgeschiedenis, die in het bezit van den dokter blijft, en in dat van zijn opvolger overgaat, of, bij overlijden van den patiënt, naar het ministerie verhuist. In het begin van dit jaar hebben wij reeds gewag gemaakt van de groote bezwaren, die tegen dit stelsel werden ingebracht. Cox meent, dat de geneeskundige tegenstanders zich door tegenstanders der regeering op slechtouwen laten nemen, en dat fouten van het stelsel wel door den tijd zullen worden genezen.

Wenschelijk worden door Cox alsnog geacht: uitbreiding der verzekering tot volledige geneeskundige verzorging, vergroting van het aandeel der artsen in het bestuur en beperking van de voorschriften waaraan de dokter heeft te gehoorzamen (bijv. kennisgeving aan de verzekeringscommissie van de waarneming zijner praktijk bij een afwezigheid van langer dan een week).

En steeds moet de organisatie op haar tellen passen. „Overheden hebben de neiging om regels en ambtenarij te vermenigvuldigen; niet met kwade bedoeling, „but because it is a way they have.”

TEGEN PRIJS-OPDRIJVING. — Een Oostenrijksch wetsontwerp tegen de prijsopdriving; waarbij ook geneeskundigen betrokken kunnen zijn, heeft de Aertskammer te Weenen aanleiding gegeven tot het indienen van een nota bij de regeering.

Ook passief kunnen intusschen de geneeskundigen bij de prijsopdriving betrokken zijn. Het examengeld voor hen, die dingen naar staatsbetrekkingen, is bepaald op 1300 kronen (*Wien. klin. Wochenschr.*).

**BUITENLANDERS GEZOCHT VOOR TE LAAG BEZOLDIGDE BETREK-
KINGEN?** — Het bericht in het vorig nummer, blz. 3424, betreffende het gebrek aan artsen op Curaçao, roept enkele vragen wakker:

Is hier alweder sprake van een bezoldiging, waarmede een arts niet behoorlijk wordt betaald voor werk in de Tropen, en wordt op nieuw getracht gebruik te maken van den nood, waarin de Oostenrijksche artsen verkeerden en van hun onbekendheid met de verhoudingen in onze koloniën? Het is van groot belang, mede voor den goeden naam van ons vaderland, te vernemen, hoe hoog het „hooger bedrag” was, dat in tweeden aanleg werd aangeboden.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE GOEDE MAAT?

VAN GELDEREN wijst in zijn ingezonden stuk op bldz. 3319 getiteld „Meten met twee maten” op twee feiten:

1. een ambtenarentarief 13 Mei 1921: 3,7 en 25 cent per K.M.;
2. Een R. V. B.-tarief 1 Aug. 1920: 5,20 en 40 cent per K.M.

Uit zijn vraag blijkt, dat hij zich als ambtenaar verongelijkt voelt. Is daarvoor reden?

Welke maat is de goede, die van het Rijk of van de R. V. B.? Ziedaar een vraag, die VAN GELDEREN niet gesteld heeft, noch getracht heeft te beantwoorden. En alleen, wanneer de beantwoording van die vraag de R. V. B.-maat als de goede aanwijst, heeft hij reden zich achtergesteld te voelen. Is de Rijksmaat de juiste, dan mag zijn

oog toch niet boos zijn, omdat het R. V. B.-oog te goed is? Voor mij nu is er weinig twijfel meer, of de Rijksmaat is de juiste, is althans veel dichterbij de waarheid dan de R. V. B. Over een rijtuig kan ik niet oordeelen, dat moet een dure liefhebberij zijn. Over de exploitatiekosten van motor en auto het volgende:

Bij een gemiddeld jaarverbruik van 10000 tot 15000 K.M. doet men veilig, zijn vervoermiddel in drie jaren af te schrijven. En nu maakt het niet veel verschil, of men elk jaar een nieuw vervoermiddel bestelt en dan op zijn oude bij het inruilen die 33 pCt. toe betaalt, of zijn vervoermiddel oprijdt en dan de laatste jaren zeer aanzienlijke reparatiekosten betaalt, dat men dat percentage dan aan reparatiekosten neerlegt.

Een gemiddelde prijs voor een motor op f 1500 en voor een coupé-auto (voor zijn praktijk en ambtenaarschap heeft niemand een luxe Cadillac voor 8 personen noodig) op f 4500 stellende, kom ik tot een afschrijven van resp. f 500 en f 1500 of ongeveer 4 en 12½ cent per K.M. Bij een benzineverbruik van 1 op 25 resp. 10 en een olieverbbruik van 1 of 200 resp. 80 kom ik bij een benzine prijs van 40 cent en een olieprijs van f 1.— op een benzine-olieprijs van 2 resp. 5½ cent per K.M. Van verschillende omstandigheden is de banden-K.M.-prijs afhankelijk (wegen, hoedanigheid der banden, hebzucht reparateur); voor den motor bedraagt deze zelden meer dan 1 cent en voor de auto dan 4 cent per K.M. Het bedrag van de belasting valt binnen de foutengrens van deze becijfering. Het bedrag van een eventuele ongevallen-, brand-, inbraak- enz. verzekering kan hier moeilijk ondergebracht worden.

Tel op:

	motor	auto
Afschrijven (of slijtage)	4	12½
Benzine-olie	2	5½
Banden	1	4
	7	22
Bedrijfskosten	7 resp. 22 cent per K.M.	

Wie een duurere en grootere auto heeft om ook vrouw en kinderen te kunnen vervoeren, mag wel iets bijpassen! Eveneens de bezitters van een zijspanwagen.

Mocht VAN GELDEREN of iemand anders betere cijfers hebben dan de bovenstaande, dan houd ik mij aanbevolen. Moeilijk zal het zijn te bewijzen, naar ik vermoed, dat een *behoorlijk onderhouden* motor-vervoermiddel van voor praktijk en ambtenaarschap *normale* afmetingen meer kost dan 10 en 25 cent per K.M. Voor de fiets loont het de moeite niet.

Het doel en het nut van de dubbele belooning van den eersten K.M. bij de R.V.B. is mij nooit duidelijk geworden (in theorie wel, maar in de praktijk ook zeker niet verdedigbaar). Waarom VAN GELDEREN gewoon is een „eindje” om te rijden, is mij evenmin duidelijk. Mijn slotsom is dan ook: leve de nieuwe zuinigheidsbeveling van het Rijk; zij vinde navolging. Weg met de royaliteit der R.V.B. met ons aller zure belastingcenten.

Ruinen, 13 Juni 1921.

W. SCHUURMANS STEKHOVEN.

SPONTANE HARTSCHEUR.

Naar aanleiding van de casuistische mededeeling van J. M. H. A. MARTENS, getiteld een geval van spontane hartscheur 1), wensch ik er op te wijzen, dat in de Nederlandsche literatuur nog een geval van „ruptura cordis” voorkomt, zij het al van ouden datum. WOLTERBEEK nl. behandelde in 1808 een koetsier, oud 48 jaar, die over benauwdheid en pijn op de hoogte van het borstbeen klaagde en plotseling stierf. Bij de lijkopening vond men in het hartzakje een pond bloed en in de linker kamer van het hart een groote scheur 2).

Utrecht, 16 Juni 1921.

A. J. VAN DER WEIJDE.

1) Dit *Tijdschrift*, 1921, I bldz. 3274.

2) A. J. VAN DER WEYDE, *Bijdrage tot de geschiedenis der geneeskunde in ons vaderland van 1793 tot 1843* enz. Utrecht, 1920, bldz. 61.